

Bud' odvážna. Bud' statočná. Bud' ako Viking...

HRA NA VIKINGOV

HELEN RUSSELLOVÁ

Ljndeni

Hra na Vikingov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Russellová

Hra na Vikingov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HELEN RUSSELLOVÁ

HRA
NA
VIKINGOV

Ljndeni

Autorská poznámka

Toto je fikcia.

Puristi: Pohrala som sa rýchlo a voľne s dedičstvom Vikingov – z miesta lásky – a usilovala som sa vystihnúť *podstatu* vikingskej kultúry v modernej Škandinávii. Vyrovnajte sa s tým a nasadte svoju „hrdú masku“.

Všetci ostatní: podte ďalej, voda je úžasná (ak bude príliš studená, pozrite si heslo „Škandinávia“) – a pripravte sa, že budete šalieť...

Prológ

Pod nohami mi praskajú vetvičky, zatiaľ čo rozhrňam konáre a bežím. Skutočne bežím. Srdce mi bije tak dunivo, až hrozí, že mi vyletí z hrude a predbehne ma. Leje ako z krhly a som do nitky mokrá. Inokedy by ma ten beh rozohrial, ale teraz mi je tak chladno, že od pása nadol nič necítim. Uvedomujem si len to, že mozog mi hrkoce v lebke, zatiaľ čo bosými nohami dopadám na papradie a pritom sa zamotávam do toľkých stromov, že vo vlasoch mám dosť raždia na vatru.

Padá hmla, a keď sa rútim šerom, počujem strašidelné zvuky. Vrany krákajú a dunia hromy. Toto nie je les, v akom žijú princezné a rozprávajúce bytosti, ktoré vám chcú pomôcť. Je to skôr čosi ako *Blair Witch*, nie *Snehulienka*.

Vtom som sa pošmykla na niečom hneedom a slizkom.

Nech je to slimák, nech je to slimák, nech je to slimák, modlila som sa, ale nezastala som, aby som to preskúmala. *Musím sa dostať na čistinu*, premýšľala som a napínala nohy aj ruky. Hladinu adrenalínu som mala vysokú a mala som pocit, že – takmer – letím. Vtom som sa potkla na vytrčajúcom koreni stromu a s dunením som spadla na zem.

Teda takto zomriem, hovorila som si, tvár celá zablatená. *Zbohom, svet, bola to parádna jazda.*

Chvíľu som čakala, no nič sa nestalo.

Dokelu, nie som mŕtva. To znamená, že musím ďalej bežať...

Nakopol ma nejaký dávny pud sebazáchovy a pozbierať som všetku silu, aby som sa pohla ďalej. Zdá sa, že som si nič nezlomila (možno len nos), a tak som sa pozviechala na nohy. Dotkla som sa pery a zistila som, že je celá krvavá. Ale to teraz nie je podstatné a bežím ďalej k blikajúce-
mu svetielku.

„Ruááá!“

V diaľke počujem hlas a zdvojnásobím svoje úsilie, potom znova začujem kvílenie.

„Ruááá!“

Tackám sa ďalej, kým zelený baldachýn nezačne rednúť a koberec z listia nie je pokrytý škvrnami svetla. Horiace fagle vydávajú príjemné teplo a z mojich šiat sa parí.

„Haló?“ Už dvanásť hodín som neprehovorila a nie som si istá, či ešte viem hovoriť. Skúsím to znova, hlas mám ako ovsená kaša.

„Je tu niekto?“

Vystriem ruky, nadýchnem sa a zakričím.

„Ruááá!“

Spomedzi listia sa vynoria dve zablatené ženy pripomínajúce neskrotené šelmy a ja ich krik opätujem. „Áááách!“ Jedna je nízka, tmavovlasá a statná. Druhá vysoká ako modelka a urážlivo mladá – lesklé vlasy farby karamelu sa jej ligocú napriek tomu, že sú zablatené.

Pozreli sme si do očí a pochopili sme sa – nech sa teraz stane čokoľvek, náš život už nikdy nebude ako predtým. Niekoľko sekúnd bolo počuť len hrdelné výkriky a vtedy dokrivila na scénu tretia postava – postaršia blondínka s vlasmi natupírovanými od krikov, plet mahagónovej farby.

Slabo zavrčala, potom sa sklonila a chytila si kolená, aby nespadla. „Ach bože, mám kŕče...“ Chytila si lýtko a sťaž-

ka vzdychla, aby dostala do pľúc vzduch. „Potrebujem...“ zľakla som sa, že povie „lekársku pomoc“, a budem musieť niečo urobiť, ale vyhrkla „džin“ a počuli sme pomalé plesnutie.

Zo stromu šikovne zliezol muž s hrudou ako sud, na sebe nemal nič, len háremové nohavice. Ladne ako opica skákal z vetvy na vetvu, potom prešiel cez čistinu. Vlasy mal zviazané do uzla a napravil si na krku náhrdelník s háčikom na ryby. Nebolo rozumné mať taký háčik.

Svinia.

Odjakživa som nedôverovala mužom, ktorí nosia vlasy zviazané do uzla, radila som ich do tej istej kategórie ako ženy, ktoré nosia farebné šatky a stonajú.

„Dobre ste to zabehli, Vikingovia,“ vyhlásil muž s uzlom po anglicky so slabým prízvukom. „Tak kto sa cíti fantasticky?“

Nohy sa mi trasú ako serúcemu psovi, som si istá, že mám infarkt, a na hlave cítim zvláštne šteklenie.

Rozhodla som sa neodpovedať mu.

„Ach, vo vlasoch máte chrobáky!“ pípla ochotne mladšia žena, urastená ako modelka. „Fúúúúj, pavúk! Myslí si, že našiel sieť!“

„Super! Ďakujem.“

„Chcem počuť, ako ručíte!“ chcel od nás polonahý muž.

Všetky tri sme naňho pozreli, akoby sme ho chceli zmlátiť, len modelka a objaviteľka pavúka ho poslúchla.

„Ruááá!“ zvolala blažene.

„Tak poďme, aj vy ostatné!“ Muž s uzlom prešiel ku mne, až sa mi takmer dotýkal tváre, a zrúkol: „Ruááá!“

Zotrela som si z líca sliny.

„Vychutnajte si slobodu!“

Má sloboda chutiť ako blato a makrela v slanom náleve?

„Komunikujte so starodávnym lesom!“

Ja momentálne túžim komunikovať s horúcou sprchou... prebleslo mi hlavou a pozrela som na svoje špinavé oblečenie, doudierané údy a krvavé kolená. Ako som sa sem dostala? Kedysi bol život taký... čistý. Usporiadany. Nikde nijaké... chrobáky, premýšľala som a škrabala som sa po hlave. A predsa...

Pozrela som na nízku ženu s natupírovanými hnedými vlasmi, na dievča, ktoré som poznala od nepamäti. Pristúpila ku mne s prižmúrenými očami a s jamkami v lícach, ktoré prezrádzajú, ako si to užíva. Líca zružovené, päsťe zataťté, a keď otvorila ústa, zakvílila ako divý zver. To kvílenie v sebe dusila tridsaťpäť rokov. Znelo tak hlasno, až som sa strhla a chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala a našla som silu odpovedať jej krikom. Ale dokázala som to. Z celej sily. A všetko to napätie, strach a bolesť z posledných dní – ale aj z posledných rokov – vyrazilo z mojich pľúc v jednom dlhom bojovom pokriku.

„RUÁÁÁ!“

Na muža s uzlom to zapôsobilo. „To je ono, rozzúrte sa!“

Pokračovali sme, kým sme neboli posledné dve, čo sme kričali.

Možno nemám jej kapacitu pľúc, ale rodila som. Dva razy. Nech sa prepadnem, ak jej dovoľím vyhrať pri kriku...

Jej burácanie sa zmenilo na vrčanie, potom zaprskala a plec sa jej nadvihli, ramená sa vyčerpane zatriasli.

Ale ja som pokračovala.

Zaručala som silnejšie, než som považovala za možné, vyšli zo mňa štyri desaťročia zúrivosti:

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Keď som kričala do prázdneho lesa, moje periférne videnie sa rozmazalo.

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Hlava sa mi zakrútila a po chvíli som mala pocit, že z hlavy sa mi odlomil vrch ako z vareného vajčka.

„RUÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

A zrazu som sa vznášala. Hore a hore, vyššie a vyššie, až som uvidela našu skupinku zhora. Stromy sa zmenili na machule. Ľudia na mravce. Až kým napokon... sa mi kolená podlomili a hlava zadunela na zemi.

A všetko potemnelo.

Omdlela som.

Jeden

Pred tromi mesiacmi...

„Píše sa to R-A-Y-O-V-Á. Rayová.“

Príšerne znudená žena sa perom poškrabala po hlave, keď som sa s ňou hádala, a žiarivky bzučali. „Elegantné topánky“ ma tlačili a cítila som, ako mi vo vrecku vibruje mobil (nebolo to nepríjemné), ktorý mi s každým novým impulzom pripomínal, že možno zameškám dôležité esemesky, kým strácam sekundy pri tomto rozhovore.

„Ešte raz?“ vzdychla žena.

A tak som jej znova vysvetlila, aký mám problém, a videla som, ako jej pri mojich slovách pohasli oči.

„Tu stojí Ratová.“ Zatriasla som laminovaným obdĺžnikom, aby som to zdôraznila. „Volám sa Alice Rayová.“

„Nie Ratová?“

„Nie.“

„Hm...“ Znova sa poškrabala, potom preskúmala koniec pera, či nevydolovala nejaký poklad. „Nemôžeme to nechať tak?“

„Chcete, aby som dva dni chodila s visačkou na šnúrke, na ktorej bude Alice Ratová?“

„Áno?“

„Na konferencii s názvom ‚Ako vyčariť podmanivý úsmev‘?“

„Nie?“

„Nie.“

Posunula svoje ťažisko na plastovej stoličke, ani na mňa nepozrela, len ku mne vystrela ruku.

„Ďakujem.“ Podala som jej visačku, zjemnila som tón. „Nechcem vám robiť problémy. Ibaže toto sú moji kolegovia – moji profesionálni partneri – a hovorím...“

Nedohovorila som, len som sa bez slova dívala, ako vybrala z nádobky zvýrazňovač, stiahla z neho vrchnáčik a preškrtila písmeno *t*. Potom napísala *y* a za tým ☺.

To vážne? Takto to vyriešime?

„Nemôžete mi vystaviť novú visačku?“

Pozrela na mňa tak nenávisťne, až som cítila jej znechutenie ako silové pole. Váhavo som zaspätkovala, ale vrhla som na ňu smrtiaci pohľad a dúfala som, že z neho vyčíta: „*Zaradím ťa do svojho zoznamu absolútnych debilov, ktorí si zaslúžia, aby chodili po mlákach a ľudia im zaplesli dvere pred nosom.*“ Znova sa poškrabala na hlave. „*A aby si dostala vší.*“

„Ďalší!“ vyštekla a prepustila ma.

Zostalo mi trochu času, prv než sa zapojím do panelovej diskusie, a rozhodla som sa radšej si dať tú námahu a zamiešať sa medzi ľuďmi, než by som mala túžobne pokukovať po stolíku s nesladenými sušienkami a vyhrýzať tradičnú mrkvu a drahé müsli tyčinky ako po minulé roky.

Mala by som nadväzovať kontakty, hovorila som si, *usmievať sa na ľudí a tváriť sa prístupne*. Nedá sa povedať, že by som sa bála komunikovať s inými ľuďmi... akurát...

„Ach, ahoj!“

Dofrasa.

„Alice?“ Muž v okuliároch žmúri na moju visačku obtierajúcu sa o prsia a vtedy si spomeniem na dôvod číslo 142, prečo nenávidím konferencie – nejaký vtipkár sa vždy postará, aby visačka vždy visela vo výške prs. To dáva KSD (konfe-

renčným sexuálnym dotieravcom – dôvod číslo 141) dobrú zámienku, aby zízali a príležitostne ich aj pohladili (dôvod číslo 143¹). Okuliarnik si teraz divne čupol a zohol kolená tak, že mal oči v jednej úrovni s mojimi košíkmi veľkosti A, potom na mňa spýtavo pozrel. „Alice... Ratová?“

„Rayová.“

„Správne! To je ono! Minule sme sa stretli!“ Podal mi ruku.

„Aha, áno, spomínam si.“ Nespomínam si.

Keď mi asi päť minút potriasal ruku, začal mi rozprávať o nejakej novej zubnej niti, ktorú propaguje jeho spoločnosť. („Niť na čistenie zubov vo vesmíre, ktorú vyvinula NASA! To je budúcnosť dentálnej hygieny!“) Zdvorilo som prikyvovola, keď vtom som zacítila, ako sa mi vo vrecku chveje mobil, a využila som to ako zámienku na únik. „Veľmi ma to mrzí, ospravedlňte ma, prosím. Musím prijať tento hovor a potom sa mi začína prednáška.“

V skutočnosti prednáška s názvom *Ako vyriešiť problém endodontického ošetrovania zuba?* sa má konať až o polhodinu, ale žena nedokáže vyhrýzať čajové pečivo s aspartámom donekonečna. Okrem toho som spoločenská vydedenkyňa v tele zubárky.

„Vráťte sa potom sem? Počul som, že Malala tu má predniesť programové vyhlásenie, ale pred chvíľou som videl toho kúzelníka, ktorého sme mali na konferencii aj vlani, takže by sme sa mohli trochu porozprávať o zubnom kaze...“

Neón nad hlavou zablikotal. Unavovalo ma pomyslenie, že strávim ďalších dvadsaťštyri hodín na mieste, kde nie je ani trochu denného svetla, delegáti žijú na konzervovanom jedle a trúsia zubárske žartíky. Sľúbila som mu, že sa pokú-

¹ Inak známe ako „hra na Thornberryovú“ podľa Jeremyho Corbyna, ktorý po voľbách v roku 2017 zostavil rebríček najtrápnejších tlapnutí dlaní...

sim prísť na jeho prednášku o vodnom kameni, potom som odišla. Ten telefonát som zmeškala, ale to nič. Telefonujem asi tak rada, ako trkocem v reálnom živote.

Nebola som vždy taká. Ale v poslednom čase som unavená. Akoby som použila všetko „milé ja“ na odbornú konzultáciu alebo rodičovstvo, takže mi už nič nezostalo. To z človeka urobí takmer osem rokov výchovy detí, ako aj pätnásť rokov dentálnej hygieny. *Nehovoriac o doživotnom treste manželstva...*

„Prepáčte,“ oslovila som mohutného chlapa so spotenými fúzmi, ktorý strážil vchod do posvätného zákulisia, kde – ako ma uistili – budem mať súkromie, Wi-Fi a „dobrú kávu“. „Smiem ísť dnu?“

„Sem je vstup povolený len pre VIP hostí, madam,“ odvetil.

Bože, už som madam? Alias odpísaná...

„Mám zvláštnu modrú visačku...“ S nádejou som ňou potriasla.

„Ratová?“ Zamračil sa na mňa, potom na iPad, ťukal naň mäsitými prstami. „Ratovú v zozname nemám...“

„Som Rayová.“

„Tu je napísané Ratová.“

„Viem, ale som Rayová.“

„Určite?“

„Áno, určite.“

Dlho upieral tvrdý pohľad na moju hrud', akoby si to overoval, potom odstúpil a pustil ma do toho svätostánku. Bolo tam cítiť vôňu sendvičov a feromónov ostatných „expertov“ vykonávajúcich rozličné rituály, aby prežili ďalších deväťdesiat minút.

Klopkajúc podpätkami prešla okolo mňa žena s precíznym mejkapom a v takých priliehavých nohaviciach, že si určite musí potom dať brusnicový džús.

„Vy ste...?“ spýtala sa. Vzápätí sa pokúsila stiahnuť botoxové obočie a ukázala na moju visačku.

„To je tlačová chyba. Som Alice Rayová. Zdravím!“

„Ach, to je milé. Vy ste v panelovej diskusii, ktorú vediem.“ Splasla ruky, ale prsty sa jej nedotkli.

Divné...

„Ach, skvelé.“ *Povedz viac*, hovorila som si. *Povedz ešte čosi. Rozprávaj sa ako normálni ľudia.* „Ehm...“ Rozmýšľala som, čo povedať. „To sú maslové sušienky?“

Už znova bez námahy očarúvam ľudí a debatujem...

„Hm, áno. Ponúknite sa!“

„Ďakujem.“ Neponúknem sa. Netúžim po maslových sušienkach o nič viac ako po mise, na ktorej sú naložené.

Viete, oficiálne nejem cukor. Ani chlieb. Ani zemiaky. Ani cestoviny. Ani ryžu. Ani mliečne výrobky. Ani nasýtené tuky. Ani nenasýtené tuky. Ani mäso. Naše očné zuby sú možno stavané na trhanie mäsa zvierat od kostí, ale mala som dočinenia s toľkými zubnými kazmi, že neznesiem zápach hnijúceho mäsa, ktoré je do konca života vklinené medzi zubami. Ale hlavne som stále čítala o tom, že to môže spôsobiť spomalenú činnosť čriev. A ja nemám čas na spomalenú činnosť. V nijakej oblasti. Samozrejme, príležitostne zhreším. Ako minulý mesiac, keď som si dala megaburger... ale to bolo pod rúskom noci a neboli so mnou deti. *A ak ho zjete v aute, kde sa na vás nikto nepozera, to sa neráta.* Rada tak jem – s prílohou hanby.

„Dobre. Tak teda, tešilo ma,“ povedala žena v brusnicových nohaviciach a prebrala ma z rozjímania.

„Aj mňa tešilo,“ prikývla som.

Naklonila hlavu nabok a zošpúlila pery, akoby som bola túlavá mačka, ktorá dovliekla do domu čosi mŕtve. „A veľa šťastia! Už máme len pätnásť minút prednášky na tému *Jediné riešenie je vzdušný prúd*, potom je cik pauza a potom vaša prednáška.“ Potľapkala ma po ramene a odklopkala.

„Milé...“ zamrmala som a hľadala som najtichší, najtmavší kút, kde sa nebudem musieť s nikým rozprávať. Vtisla som sa medzi čierny záves a stenu a pozorovala som editora *Zubárskeho časopisu*, ako preťal vzduch karatistickým úderom, zatiaľ čo známy odborník na dentálnu hygienu, ktorého som videla v programe *Dnes ráno*, skákal hore-dolu na malej trampolíne. Z priľahlého pódia odchádzali rečníci prednášajúci na tému „Nové trendy v liečbe zápalu nosových dutín“ a alternatívny rečový terapeut otváral ústa ako vtáčatko a pritom zakláňal hlavu, aby mu jeho miniatúrna asistentka (dieťa? manželka? detská manželka?) mohla kvapnúť z pipety nejaký zázračný balzam.

Len ďalší deň v práci, premýšľala som so sklonenou hlavou a modlila som sa, aby moji kolegovia rečníci zachovali odstup. Ale v skutočnosti je to pocta. *Privilegium*, pripomínala som si. *Reprezentujem chirurgiu – a zároveň hovorím aj v mene najširších vrstiev zubárov, ktorí vykonávajú svoju prácu v štrkovom lome starostlivosti o zuby*. Bol to skvelý ťah, že ma pozvali. K tomuto smerovala moja práca – všetky tie hodiny nadčasov, nových a nových školení a zodpovednosti. *Konečne ma v mojej oblasti berú vážne*, hovorila som si.

Vtom sa ozvala melódia z *Ladového kráľovstva*.

Nereagovala som okamžite, lebo som si nebola istá, komu vyrevúva Elsa (minulý týždeň to bola dievčenská skupina Little Mix). Moja dcéra sa rada hrá s mojím zvončením, mení ho každý deň. Ale vtedy editor prestal biť do vzduchu a muž ako vtáčatko pozrel na mňa, a tak som si uvedomila, že som jediná, od koho môže vychádzať ten zvuk.

Dofrasa... Vylovila som mobil a prv než som prijala hovor, odlepila som z telefónu rozpučené hrozienko.

„Haló?“

„Ahoj,“ ozval sa z druhého konca hlas ako I-áčik z Macka Pú. „To som len ja.“

Vždy je to „len ja“.

„Ahoj, práve sa chystám na svoju panelovú diskusiu, teraz nemôžem hovoriť. Všetko v pohode?“

„Áno. Len som sa chcel uistiť, kedy sa vrátiš.“

„Vrátim sa zajtra čo najskôr. Ako som plánovala...“

„Vieš, vlaky...“

„Rezervovala som si lístok...“ *Napočudovanie si viem usporiadať život...*

„... nepremávajú.“

„Ach!“

„Pôjde ti náhradný autobus. Hlásili to na *South East Today* po reportáži o obmedzení parkovania v Brente.“ Nebývame v blízkosti Brentu, ale môj manžel má rád telku zapnutú NE-PRETRŽITE, aby mu neušlo nič „naozaj dôležité“. Pravdepodobne v súvislosti s parkovaním. „Teda by si mohla niekoho požiadať, aby ťa odviezol...“ pokračoval.

„Ja to nejako vyriešim. Ďakujem.“

„Mohla by si zavolať...“

„Áno, viem, že môžem zavolať jej. Ale radšej nie.“ Má na mysli Melissu. Ženu, ktorá zvyčajne visí v mojom živote ako hrozba, ale je na základe zákona schválności miestna. Nemala som v úmysle zavolať Melisse. Už celé mesiace sme sa nerozprávali a po dvoch dňoch na zubárskej konferencii som naozaj nemala náladu do hĺbky rozoberať, prečo je to tak. Alebo ešte horšie – predstierať záujem o jej najnovšiu posadnutosť. Alebo konšpiračnú teóriu. Alebo nové domáce zvieratko.

Greg si hlasno vzdychol, potom váhavo dodal: „Teda, mohol by som...“

„Nie, nie, ja to zvládnem.“

„No dobre, ak si si istá,“ odvetil až priveľmi rýchlo. Ako by mu odľahlo.

„Áno. Počuj, musím končiť. Sú tu ľudia na trampolínach, asi by som sa mala pripraviť.“

„Jasné...“

„Tak teda jasné... maj sa.“

„Nechceš vedieť, čo de...“

Žena v brusnicových nohaviciach prišla ku mne so sedacím vakom v ruke a s meravým úsmevom. Poklopkala si po hodinkách, aby som sa ponáhľala.

„Musím ísť...“

Práve som chcela stisnúť červené tlačidlo a ukončiť hovor, keď povedal: „Deti sa majú dobre, ďakujem za opýtanie.“ A zložil.

Dofrasa... som HROZNÁ ŽENA.

Zbožňujem ich. Samozrejme, že ICH zbožňujem. Hoci som ich vinou poriadne nespala od roku 2009, aspoň nie dlhšie ako do 5. 30.

Pridala som na zoznam totálnych debilov svoje meno, potom som pocítila silné nutkanie poškrabať sa na hlave. *Ak som od tej ženskej chytila vši, premýšľala som... hm, to musí byť karma.* Ale vtedy na mňa žena v nohaviciach vycerila veľké zuby a pokúsila sa zdvihnúť obočie, akoby naznačovala: „Ideme?“ Potom ma odviedla s rukami za chrbtom von. A ide me na vec.

Asi by som mala poznamenať, že panelová diskusia na tému endodontickej operácie je taká zábavná, ako sa zdá.

Po jej skončení nie je jasné, komu sa viac uľavilo – či poslucháčom, alebo prednášateľom.

„Milé...“ Žena v brusnicových nohaviciach je teraz napätá a pokúša sa zachrániť slávneho dentálneho hygienika pred editorom *Dentistry Magazine*, pritom sa usiluje chodiť tak, aby nepraskla na dvoje. „Dáme si obed?“

Ukázala na niekoľko mís s úhladne rozloženými zákuskami a so sendvičmi. Mierne sa potila. V zákulisí bolo dusno, a hoci tam neboli okná, poletovalo tam desivo veľa múch,

ktoré sa teraz usadili na mise s delikátnymi koláčikmi označenými ako *Priateľské k zubom!* ☺ Hygienik poslal preč zriadenca a asistentka keteringu si nabrala na lyžičku ešte pár kúskov a obzerala sa, či si to nikto nevšimol.

Ja som si to všimla.

Nie je tu nič, čo by som mohla jesť. Alebo čo by som si dovolila jesť. A tak nejem. A to je chyba. Pretože namiesto toho pijem. Veľmi rýchlo som pochopila, že teplé biele víno, ktoré tu ponúkajú, nie je po dvoch pohároch také zlé. Potom mi žena s prehnane nalakovanými vlasmi podala ružový pohár s nápisom „*Zubári vládnu svet!*“, ktorý visel na šnúrke a dal sa zavesiť na krk. Väčšie pivové poháre na mužskej šnúrke boli podľa všetkého určené mužom, aby nepoškodili moje krehké ženské ústa. Ale mne je to jedno. *Pretože teraz mám VÍNO stále poruke! Dokonca ani nie v ruke*, premýšľala som, ohromená tou novinkou, *ruky mám voľné!*

Vďaka tomu bol seminár „Zakývaj na rozlúčku tataráku“ oveľa zaujímavejší a dokonca aj kúzelník hovoriaci o zubnom kaze sa mi nezdal taký neschopný, keď som bola mierne pripitá (*Ako to robí s tými holubicami?!).* Okrem toho sa mi ceremónia odmeňovania („vrchol roka zubárov!“) zdala menej bolestná než inokedy a začala som hrať tajné bingo s klišé, napila som sa, vždy keď niekto povedal „dvíhame úroveň“, „vyjadrujeme uznanie“ alebo „dávame stodesať percent...“ *Je to ako v Učňovi*, hovorila som si, *ibaže každý má mierne pri-capenejšie vlasy!*

Onedlho na mňa sadla príjemná hmľa a celú ma zahalila, takže zmysly som mala otupené a bola som pomalšia – možno jemnejšia – ako inokedy.

Ach, alkohol, premýšľala som vďačne, *zdravím, starý kamarát...*

Keď som opitá, som oveľa spoločenskejšia. Ale po prekvapujúco príjemnom rozhovore s dentálnym hygienikom a so

ženou, ktorá má prax v Peckhame, som sa ocitla v prítomnosti muža, ktorý vyzeral, akoby chodil na veľa dovolení v karavane, a s ďalším mužom, ktorý mal na tvári očividne samoopalovací krém (a možno aj maskaru). Muž s maskarou ma chytil za lakeť a oznámil mi, že je koučom životného štýlu.

„Špecializujem sa na predoperačnú vizualizáciu,“ nadšene vyhlásil spotený dvojník Simona le Bona. „Zatvorte oči, predvediem vám to!“

Keďže som prehnane ochotná, v spoločnosti rozpačitá a opitá, súhlasila som.

Bože, daj, nech neuvidím jeho penis, keď otvorím oči, modlila som sa v duchu. Bľabotal čosi o „dýchaní panvou“, ale keď som naňho pozrela prižmúrenými očami, chvalabohu, pohlavný úd mal ukrytý pod horľavými nohavicami. Všimla som si bledú stopu po obrúčke a vyplašila som sa. To sa na konferenciách stáva často – ľudia si zavesia visačku a odložia obrúčku.

Zdvorilo som odmietla pozvanie spoteného Simona le Bona, aby som šla na koktail, ale potom zabrbľal čosi o sexi zubárkach.

Ach bože...

Bolo to: a) nechutné, b) povýšená urážka mojich feministických zásad, c) nechutné. Nikto starší ako dvadsaťpäť rokov by nemal vysloviť slovo „sexi“. Nikdy.

V duchu som prebehla zoznam výhovoriek, aby som odtiaľ vypadla, ale po piatich pohároch vína zo zaveseného pohára mi myseľ nefungovala dosť rýchlo, takže keď vysoký, príťažlivý muž so skutočne krásnymi zubami navrhol, aby sme prešli do susednej miestnosti na „disko“, súhlasila som.

„Páni, ďakujem,“ zašepkala som, a hoci som robila, čo bolo v mojich silách, aby som kráčala rovno, mierne som sa knísala. „Zachránili ste ma pred ďalšou ukážkou jeho hypnotických schopností. Okrem koučovania v oblasti životného štýlu a triku so zmiznutou obrúčkou...“

Pán Zubatý zažartoval, že na týchto akciách si treba „dať pozor na pampovú trávku“, a ja som sa zasmiala, vždy na mňa zapôsobilo, ak boli skutočne príťažliví muži aj zábavní – ako by ani nemuseli byť. *Majú aj bez toho dosť výhod oproti nám ostatným. A má fakt krásne zuby...*

Pod vplyvom alkoholu sa mi rozmazal pred očami, potom sa zdvojil, prešiel cez seba a znova sa zmenil na zvláštny optický klam vyvolaný širazom. V dôsledku toho bola „chôdza“ čoraz ťažšia, ale nejako som to zvládla.

V miestnosti, kde sa koná párty, hrala Roxy Music (pre vašu informáciu nie naživo – rozpočty zubárov nie sú až také veľké) a zhruba v tomto čase mi môj pohár širazu začal sprisahanecky šepkať.

Širaz: *„Počuj, kočka, nemyslíš, že teraz by sa pomaly patrilo trochu vyzvrátať? Trochu to tu rozbehnúť?“*

Ja: *„Nie. Zmizni. Si opitý...“*

Širaz mi skočil do reči: *„Nie, to TY si opitá! Ver mi, si úžasná tanečnica...“*

Ja: *„Nie. Musím to mať pod kontrolou. Stále. Tak to robím. A na spoločenských akciách sa skrývam na večku.“*

Širaz: *„Chá, to bolo kedysi. To bolo tvoje nudné ja, ktoré stále pracovalo, bolo vystresované a celé týždne sa neusmialo! Toto je tvoje nové JA!“*

Ja: *„NEBUDEM tancovať...“*

Širaz: *„Doriti!“* (Môj pohár širazu je dosť hubatý.)

Bola som ospalá, zmätená a hudba hrala veľmi hlučne. Takže všetko, čo sa potom stalo, bola vina Bryana Ferryho a vína. (Zmienila som sa o víne?) Myslím si, že sa stalo toto:

- 1) Pán Zubatý ma chytil za ruku a prešli sme na kraj tanečného parketu.
- 2) Pohár na šnúrke, ktorý som nemusela držať, sa znova naplnil a pán Zubatý mi zaobstaral slamku, takže

stačí, aby som sklonila bradu a takpovediac nasávala širaz. Prirodzene, to znamená, že som vypila všetko víno a pán Zubatý sa ponúkol, že mi doleje. Vďačne som jeho ponuku prijala a ďalej som pila. To sa opakovalo znova a znova, až som sa začala cítiť otupene. *Mám ešte prsty na nobách?* premýšľala som abstraktne. *Už najmenej polhodinu si ich necítim...*

- 3) Do miestnosti vošli mnohí ďalší zubári, až nás pritlačili k sebe.
- 4) A vtedy... A vtedy...

Hľadela som zhora na ženu v tej istej desaťročnej sukni zo Zary, akú som mala ja, s desaťročným účesom ako ja a s rovnakým nervóznym smiechom, aký som si skúšala posledných desať rokov (pozor: to som ja!) a kričala som na ňu: CHYSTÁŠ SA POBOZKAŤ CHLAPA, KTORY NIE JE TVOJ MANŽEL! PRESTAŇ! OKAMŽITE PRESTAŇ! TOTO ROZHODNE, NESPORNE NIE JE OTEC TVOJICH DETÍ! ZMIZNI A SKONČI S TÝM!

Ale nie.

Asi dvadsať sekúnd som nevedela, čo si mám o tom myslieť. *Ako sa mám cítiť? Zhrozene? Previnilo? Teraz by sa patrilo cítiť previnilo. Alebo nie? Nemala by som to zabaliť a utiecť v slzách? To by sa stalo vo filme Richarda Curtisa, nie? Rýchlo. Nieкто by sa mal pozrieť...*

No bola som unavená. Taká unavená. A nepodobalo sa to na mňa. Pretože kto by chcel hrať takú úlohu? Vydatá matka dvoch detí, ktorá sa obližuje s neznámymi chlapmi, zatiaľ čo počúva na zubárskej konferencii kúsok od M42 Bryana Ferryho?

Potom som si spomenula na všetky hádky s Gregom za posledných desať rokov – hádky o tom, kto robí viac (ja) a či to partner oceňuje (neoceňuje). A prebleslo mi hlavou: Takto

to teraz bude vyzerat? Takto to bude ďalších osemnásť rokov? Alebo aj dlhšie? Ceny domov budú rásť, nastane finančná neistota a deti budú donekonečna bývať doma... (Dočerta s ekonomikou!) A môžeme sa tešiť, že v budúcnosti budeme na seba mlčky hľadiť, rozmyšľať, o čom sa budeme rozprávať, a rátať hodiny, kým pôjdeme spať? Slúbila som, že pri ňom zostanem, kým nás smrť nerozdelí. Ale ľudia teraz žijú večne, nie?

Takmer som videla na svojich pleciach poslov, ktorí ma prehovárali:

Dobry anjel (miniaturna blondinka v šatách s kovovým leskom, v podstate Kylie): „Nemôžete sa rozísť – len nedávno ste dokončili kúpeľňu! Na budúcu jar vám majú postaviť prístavbu; máte dve úžasné deti – a nechceš byť ženou, ktorá ukončila manželstvo na zubárskej konferencii!“

Menej dobrý anjel (alias širaz): „Greg-Schmeg... V skutočnosti chceš, aby ti niekto vyhrnul sukňu a sexoval s tebou do bezvedomia. A to sa ti nestalo už dosť dlho. Rozhodne nie od čias brexitu...“

A potom... nič.

Zobudila som sa v Premier Inne pri kongresovom centre nahá, len s visáčkou s menom „Alice Ratová“ na pochybné flakatom hotelovom paplone. Zdalo sa, že som sama. A farebne zladené toaletné potreby dokonale symetricky zoradené na nočnom stolíku dokazujú, že som vo svojej izbe. Ale aj tak... nevyzerá to dobre.

Cítila som sa rozorvaná, rozjatrená a ledva dokážem zdvihnúť hlavu, takú ju mám ťažkú. Namiesto toho som sa oprela o lakte, potom som sa prevalila na kraj postele a posadila sa. Izba sa mi otočila o 360 stupňov, a tak som sa rozhodla, že bude najlepšie držať sa pri zemi a pomaly skĺznuť z divána na dlážku. V ústach som mala kyslú pachuť a z každého póru

mi sálal odpor k sebe samej. Odplazila som sa do kúpeľne, ošpliechala som si tvár vodou, potom som sa pozrela na ženu s ústami stisnutými do tenkej čiarky, s pletou ako hrášková polievka a s mopom suchých, strapatých vlasov. Od vyčerpania je vychudnutá – jasne jej vidieť všetky rebrá –, ale brucho má mľandravé, lebo naposledy cvičila v roku 2009. A ešte preto, lebo sa po večeroch napchávala sladkosťami a mäso-vými pirôžkami. Oči má ako červené škáročky a má „vínovú tvár“, ako o tom píš v časopisoch.

„Nechcem vyzeráť tak unavené,“ povedala som nahlas a odraz v zrkadle adresoval tie slová mne.

Aaaach...

Nespoznala som tento nový odraz. Alebo skôr som ho nechcela spoznať. Myseľ som mala rozorvanú. Dokonca opotrebovanú. Donútila som sa dýchať pomaly a nevracať, keď vzduch okolo mňa zhorkol. Pustila som si čo najhorúcejšiu sprchu, až sa zrkadlo orosilo a zachránilo ma pred sebou. Potom som si odlepila visačku prilepenú na vlhkej hrudi, preklínala som celulitídu na stehnách a z celej sily som sa drhla hotelovou frotírovou rukavicou, ktorá zažila aj lepšie dni.

Sprchovanie je príjemné, premýšľala som. Fakt príjemné. Mala by som sa sprchovať častejšie... Najradšej by som si vydrhla aj vnútornosti, ale dala som si záležať, aby som dôkladne umyla všetky dostupné časti tela a vyčistila som tie podvodnícke ústa, ktoré ma včera večer tak zradili, úplne novou tvrdou zubnou kefkou, čerstvo vytiahnutou zo škatuľky. To u mňa vyvolalo nutkanie vyvracať sa, ale hovorila som si, že to stojí za tie čisté (čistejšie) ústa.

A vtedy sa ma zmocnil pocit viny.

Sadol na mňa ako olovo, najprv mi doľahol na hrud', potom klesol do žalúdka, až som si pomyslela, že by bolo dobré pokrčiť nohy a znova sa uložiť na studené dlaždice v kúpeľni.

Charlotte a Thomas.

Sedem a päť rokov.

Rozosmiati. Keď sa ráno prebudia, majú opuchnuté oči. Rútia sa dolu schodmi, župany im vejú. Jedia varené vajcia s hriankami. Tváričky vydrhnuté frotírovou rukavicou sú do-ružova rozžiarené. Alebo ak všetko ide podľa plánu, odhadujem, že teraz príjemne voňajú mäťou po tom, čo si dve minúty drhli zuby elektrickou zubnou kefkou, ktorú dostali na Vianoce. Chýbajú mi. A pomyslenie, že som možno urobila čosi, čo im mohlo ublížiť, ma pichlo ako trň. Lebo nech máme s Gregom akékoľvek problémy, je to ich otec. Takže s ním musím vydržať. Nejak. Lepšie.

Kým ešte robil, bolo to ľahšie. Ráno mal dôvod, aby vstal. Dal si námahu a oholil sa, niekedy si vyžehlil košeľu. Mal zostať doma len dočasne. „Kým si nenájdem niečo iné,“ vravel. A tak som v ordinácii zostávala dlhšie. Povýšili ma a dostala som novú úlohu, „pocť“ občas vystupovať na takýchto podujatiach. Greg slúbil, že sa postará o deti a využije tú príležitosť začať nový projekt „Kľúčový sprievodca po Stonehengei“. Podľa všetkého na tom začal pracovať ešte ako študent, ale musel to odložiť bokom kvôli, hm, kvôli životu. A tak sa voľná izba stala svätostánkom druidov s obrázkami skalných útvarov a s množstvom akademických časopisov. Ibaže o deti sa „veľmi nestaral“. A ja som ešte vždy varila, upratovala a vozila ich do školy. A on si len na poslednú chvíľu spomenul, že ich má vybrať zo školského klubu, potom sa zvalil doma na gauči alebo zaspal v „pracovni“ na svojej „dennej posteli“, z ktorej sa časom stala aj jeho nočná posteľ.

Už celé mesiace si nehládal novú prácu. A keď som sa ponúkla, že si prečítam jeho knihu – alebo aspoň kapitoly, ktoré doteraz napísal –, zrazu bol akýsi ostýchavý. Vyhlásil, že bude lepšie, ak si ju „prečítam v kontexte“. A tým sa to skončilo.

Takže hoci som v podstate naozaj hrozná, mám poľahčujúce okolnosti. A veľmi rýchlo som bola presvedčená, že táto kolosálna ranná opica je trest – Prvá časť.

Pohľadala som tabletky proti bolesti hlavy, našla som ich v kabelke, vzala som dve a potom som si spomenula, že to sú špeciálne lieky z práce, na obale stojí veľkým písmom: *Jedna tabletku denne. NEPREKROČTE ODPORÚČANÚ DÁVKU.*

Pokúsila som sa jednu vyplúť. Alebo aj obe. Ale, samozrejme, to sa mi nepodarilo a len som z toho bola úzkostnejšia a omámenejšia.

Múdro, naozaj múdro... nadávala som si, potom som usúdila, že by som možno mala niečo zjesť. Normálne neraňajkujem, ale povedala som si, že toto je jeden z tých dní, keď môžem urobiť výnimku. *Možno ovocie? Polovicu grapefruitu?*

„Reštaurácia“ – ďalšia miestnosť bez okien – bola plná detí a ich rodičov, všetci zrejme smerovali do neďalekého zábavného parku. Vznášala sa tam vôňa navlhčených vreckoviek, zúfalstva a hladina decibelov bola ohlušujúca.

„Araminta? Chceš si dnes dať cereálie s kravským mliekom? Dáva ti mamička polotučné alebo plnotučné? Skús to a povedz mi, či to chutí normálne...“ prihovárал sa svojej dvojročnej dcérke muž, ktorý si do bufetu v Premier Inne dal blejzer a manžetové gombíky. Iná žena si napchala do kabelky toľko bajglov, koľko sa jej zmestilo, tretia rozpitvala päť natvrdo uvarených vajec a vybrala z nich žĺtka, zvyšok odhodila.

Ludia sú zvláštni.

Ozýval sa tam štrngot niekoľkých desiatok lyžičiek bagrujúcich z misiek, akoby súťažili, kto bude hlasnejší, a niekoľkým škôlkarom hlasno blahoželali, koľko müsli tyčíniek zvládli zjesť („Štyri, Felix? Šikovný chlapec!“²)

² Po recesii má Premier Inn v oblúbe aj partia z Waitrosu.

Tuším sa mi rozletí hlava, premýšľala som. Tu a teraz. Alebo mi prasknú vnútornosti a vykrvácam... zaborila som si hlavu do dlaní. Ale aspoň mi už nie je na vracanie. Potlačila som ho. Dobrá práca...

Blížila som sa k stolu s cereáliami a ovocím, keď vtom som sa prvý raz zatackala: rybí háčik v mojom žalúdku hrozil, že vyvrhne surovú tyčinku, ktorú som našla v kabelke, jediné tuhé jedlo, ktoré som do seba dostala odväčera o jedennástej. Hľadela som na malé ovocné guľky plávajúce v tmavej tekutine a v hlave mi vytrvalo búšilo. Rozhodla som sa, že by som si najradšej vydlabala mozog krájačom na melón, ale aj tak som si vzala misku a presviedčala som sama seba: „Ty to dokážeš!“

Ibaže sa ukázalo, že to nedokážem.

Vyšlo to von – tak rýchlo, že som to nevedela zastaviť, netušila som, že mám v sebe takú silu. Zrazu len zo mňa vyleteli veľké kusy kašovitkej tyčinky, žalúdočného epitelu a širazu (*dopekla s tebou, širaz*), postriekali ovocie, cereálie aj divákov. Doslova.

V duchu som videla titulky:

Opitá matka dvoch detí vyvrátila raňajky pri bufetovom stole pred desiatkami ohromených návštevníkov. „Je to hanba,“ priznáva Alice Ratová, zubárka zo Streathamu...

„Ach bože, hrozne ma to mrzí.“ Obzerala som sa, čím by som to mohla poutierať, podujala som sa osušiť grcky, ktoré pekne tuhli na semišových mokasínach muža s manžetovými gombíkmi. *Určite už ľutuje, že sa rozhodol dať si cereálie*, prebleslo mi hlavou. *Pravdepodobne preklína deň, keď sa ponúkol, že kúpi Amarinte smotanový ovocný dezert so zmrzlinou...* „Som nemožná,“ mrmlala som, hoci som to neadresovala ni-

komu konkrétnemu. Priložila som si ruku na ústa a uvedomila som si, že sa to ešte neskončilo. *Budem znova vracať?* A vzápätí som sa utvrdila: *Budem znova vracať.*

„Myslím, že by ste mali odísť, madam,“ vyhlásil vyziabnutý muž v priveľkom obleku s odznakom s nápisom: „Som tu, aby som vám pomohol!“

Bezvýhradne som s ním súhlasila a rozbehla som sa k výťahom – dúfala som, že dorazím do svojej izby, prv než zo mňa vytryskne ďalší gejzír žlči.

Bola som v súkromí svojej kúpeľne a držala som si vlasy vzadu, dúfala som, že toto bude posledný raz, čo sa skláňam nad porcelánom, keď vtom som začula známy hlas.

„No to je milé.“

Bože dobrý, nie. To nemôže byť pravda...

Utrela som si ústa do rukáva a obrátila som sa.

O zárubňu sa opierala statná brunetka v gumákoch, ruky mala založené na hrudi a bolo z nej cítiť čerstvý vzduch. Videla som, že ma odsudzuje.

„Čo ty tu robíš?“ zachripela som, odhrnula som si vlasy a pokúšala sa vyzerat' upravene. Teraz som si uvedomila, že som sa tak ponáhľala vracať, že som možno *tak trochu* zabudla zatvoriť dvere. Alebo skôr som zabudla, že zostanú otvorené, lebo na kľučke visela priesvitná igelitka s bezplatným výťažkom *Daily Mail* (*dočerta s hrozbami teroristických útokov a s novými fotkami Helen Mirrenovej na dovolenke!*).

„Máš nejaký hrubý hlas!“ vyhlásila nízka tmavovlasá žena.

„Ty hovoríš nejako hlasno.“ Strhla som sa, v hlave mi treštalo.

„Volal mi Greg.“

Neisto som vstala, a keď si ma veľmi energicky privinula do mohutného náručia, zo všetkých síl som sa usilovala neomráčiť ju alkoholickým dychom. To objatie nebolo z mojej strany dobrovoľné, najmä keď mi pritom vrazila do ramena.

To gesto malo podľa všetkého v jej svete predstavovať primeraný pozdrav, ale v mojom svete to *vážne bolelo*. Merala iba meter päťdesiatpäť, ale ramená mala mohutné ako mäsiar a svaly z ocele. Na to, že žije iba na faširkach a koláčoch má pozoruhodne dobrú postavu. Jej ľavý hák mi vyrazil dych a silná aróma koní, ktorá ju vždy zahaľuje, ma vrátila k záchodovej mise.

„Teší ma, že ťa vidím,“ povedala, keď som znova vracala.

Nie som rada, keď ma ľudia vidia v takejto situácii. Nikdy. Dokonca ani ona. Vie to a mám podozrenie, že sa jej to do istej miery páči.

„Prepáč,“ zamrmlala som a dodala som: „Ako sa máš?“

Ústa sa jej vykrivila. „Lepšie než ty. Tak poď, uprav sa.“

Zahanbene som sa vystrela a podala mi frotírovú handričku, aby som sa „vyutierala“.

Toto nie je správne... Som dospelá. To ja mám na starosti uistiť sa, že všetci boli na večku, prv než vyrazíme z domu. V aute mám štyri nákupné tašky na prežitie zo Sainsbury's. Stále! To ja mám všetko pod dohľadom. Nie ona...

Keď sme sa uistili, že už nebudem vracat' – že vo mne nezostalo nič, čo by som mohla vyvrátiť, možno okrem obličiek –, zavelila, aby som sa zbalila a mohli sme „vyraziť na cestu“.

„Ešte nemôžem odísť!“ bránila som sa. „Ešte musím deň zostať na konferencii. Som prihlásená na ‚Boj s koláčovou kultúrou‘ a ‚Vyraz mi dych – dáme zápachu z úst červenú‘.“ Keď som počula, ako som to vyslovila, uvedomila som si, že v nijakom prípade nemôžem stráviť predpoludnie v dusnej miestnosti obklopená zubármi. „No dobre, možno na to nepôjdem. Ale nepotrebujem odvoz, ďakujem. Pôjdem vlakom.“

„Vlaky zrušili.“

Dofrasa! Na to som pri tom víne na šnúrke a pánovi Zubatom a vracaní zabudla... *Bože, pán Zubatý...*

„Máš šťastie,“ pokračovala, „dnes mám cestu dolu na juh.“ Dráždi ma, ako vždy hovorí „dolu na juh“, akoby som zabudla na svoje severské korene. Nezabudla som – pochádzame z Leamington Spa.

A toto je Melissa. Moja sestra.

„Idem za istým človekom kvôli psovi,“ pokračovala. Neponchybovala som, že to myslí doslovne. „Tak čo sa stalo včera večer? Opíjala si sa celkom sama?“

„Nie,“ vyhrkla som až priveľmi rýchlo. „S priateľkou.“

„Tvojou priateľkou bola tequila?“

„Nie!“ znova som vyprskla. Potom som chabo dodala: „Širaz...“

Pousmiala sa, na lícach jej naskočili jamky.

„Čo je?“

„Čo je?“ podpichla ma a tvárila sa nevinne ako Botticelliho cherubín. „Mimochodom,“ podotkla, „blúzku máš naruby a tam, kde má byť výstrih, máš kúsky mrkvy.“ Ukázala na svoj pôsobivý dekolt, aby zdôraznila moje nedostatky v tejto oblasti.

„Doriti!“ začala som zbierať kúsky... neviem čoho. „Len mám miernu opicu, to je všetko.“

„Vážne? Lebo recepcný mi povedal, že bude rád, ak vezmem tú bláznivú ženu z izby číslo dvestoštyri preč, a podľa tých kruhov pod očami súdim, že toto nie je výsledok jednej noci. Hovorí,“ dodala vysokým hláskom: „Zdravím, volám sa Alice, stále pracujem a možno strácam kontrolu nad sebou a možno nie...“

„To hovoria moje oči?“

„To hovoria.“ Kývla, akoby nemohla za to, že moje oči prezrádzajú súčasný stav môjho duševného zdravia. *Keby som bola fotografia, nakreslila by mi teraz fúzy a monokel...* Chytila som si koreň nosa, nebola som si istá, či budem vracať, alebo plakať. „Počuj,“ pokračovala, „čo keby si sa poriadne obliekla

a vydala sa so svojou existenčnou krízou na cestu? Parkovanie je tu príšerne drahé...”

Nebola som vo svojej koži, a tak som nenamietala, len som si vymenila svoje ovracané oblečenie za jediné náhradné oblečenie, desaťročnú sukňu z predošlého večera. Potom som sa v záchvate šialenstva čo najviac namaľovala, aby som zamaskovala tie kruhy, a spýtala som sa Melissy, či to vyzerá prijateľne.

„Vyzeráš ako žena, ktorá sa chce podeliť so svojimi skúsenosťami na tému *„Ako aj vy môžete zarobiť na nehnuteľnostiach...”*“ povedala s americkým prízvukom ako v televíznej reklame.

„Ďakujem. Hneď sa cítim sebaistejšie, že môžem zísť dolu a postaviť sa svetu zoči-voči,“ zamrmlala som. *A to len preto, že som nezačala nakupovať v obchodoch pre moletky, kde predávajú oblečenie s elastickým pásom a prešívane vesty. Kto zomrel a urobil z nej starostku mesta módy?*

Zbalila som toaletné potreby rozostavené v pravých uhlloch a strčila som všetky ovracané veci do sprchovacej čiapky, ktorá bola v kúpeľni zadarmo, aby som sa vyhla kontaminácii v príručnej taške. Potom som pre istotu zabalila každý balíček hanby do papierových vreckoviek, zazipsovala som tašku a odišla som.

Kým som neabsolvovala chôdzu uličkou hanby a neboli sme v bezpečí podzemnej garáže, vyhýbala som sa pohľadu do očí kohokoľvek iného. Sestra ma zaviedla ku kedysi bielu pikapu, čo mal očividne byť môj koč, a odpratala zo sedadla spolujazdca obaly zo sladkostí, staré noviny (psy rady jazdia vpredu) a nedojedený piroh.

„Páni, to je smrad,“ vzdychla som s odporom.

„Chceš povedať lahodná vôňa,“ odvetila.

„Vôňa diabetu typu dva,“ zamrmlala som.

„To dojem, ďakujem. Nikdy nič nevyhadzujem,“ natlačila si piroh do úst. „Čo je?“

„Nič. Vyzeráš... dobre...“

„Ďakujem. To je moja pomsta po rozchode,“ zamrmala s ústami plnými lístkového cesta, suché ústa jej mierne cvakali. „Jem ako Elvis po ramadáne.“

Prikývla som, akoby to všetko vysvetľovalo. Už sa jej nepýtam, ako vyzerá jej lúboštný život. Hovorila som si, že keby sa v ňom vyskytoval niekto dôležitý, povedala by mi to. *Keby sa vyskytol niekto dôležitý, povedala by to každému*, premýšľala som. A tak som usúdila, že tá „pomsta“ sa týkala niekoho menej významného, kto sa nesprával k jej psom primerane úctivo alebo bol alergický na kone. Alebo na „domáce zajačiky“. Pri tom pomyslení ma striaslo. („Vieš, že zajačie jedia vlastné hovienka?“ povedala som jej raz po tom, čo som si o nich prečítala článok na internete.³ „No a čo?“ spýtala sa.)

Melissa si pri cúvaní položila ruku za opierku na sedadle spolujazdca a s trhnutím sme sa pohli dozadu. Keď sme sa zaradili do radu pri východe z garáže, cítila som, ako na mňa hľadí. Skutočne hľadí.

„Čo je? Prečo tak zízaš?“

„Si v pohode?“

„Áno!“ zvolala som vyšším hlasom, než som mala v úmysle. „Je mi fajn. Absolútne fajn!“

Tým sa rozhovor skončil, a tak sme vyšli z garáže a žmurkali do svetla. Lovila som v kabelke, kým som nenahmatala slnečné okuliare – obrovské sklá, ktoré vyzerali ako oči chrobáka, mi, chvalabohu, zakryli pol tváre, hoci som vyzerala, akoby som odchádzala z ilegálneho stretnutia a vyhýbala sa paparazzom. V zablatenom bielom pikape som nemohla vyzerat' neprirodzenejšie, ani keby som chcela.

³ Podľa *Cornell Veterinarian Journal* aj rýpoše, činčily, horské bobry, mláďatá slonov, mláďatá hrochov, orangutany, opice makak rézus.

„Tuším je priveľmi jasno, čo, Jackie O?“ nadhodila Melissa. Nahlas.

Len som zakňučala.

Tiché bzúčanie prerušované trilkovaním – považovala som to za vrčanie starého motora – znelo silnejšie, keď sme vyšli z poschodovej garáže, a ukázalo sa, že je to Celine Dion.

Melissa ma uistila, že za to nemôže. „Miestne rádio.“ Ukázala na stereo, zatiaľ čo sme znova a znova zastavovali a s trhnutím sa hýbali upchatými ulicami mesta, zúrili sme na dopravu a počúvali trúbenie klaksónov, ktoré mi veľmi nepomohlo vyliečiť opicu. Vzala som do ruky mobil, uvedomila som si, že som ho nekontrolovala, odkedy som natoľko vytriezvela, že som si uvedomila, že mám mobil.

Bol vypnutý. *Vypnutý!* Bežne si mobil nevypínam. *Nikdy.* Striaslo ma, podržala som malinký gombíček, aby som ho znova zapla, a čakala som, kedy sa zjaví ikonka v podobe čierneho jablka vynímajúceho sa na žiarivo bielom pozadí. Chvejúcimi sa prstami som vyťukala heslo, pritom som cítila, ako mi zviera žalúdok pri oznámení každého zameškaného hovoru.

Cink!

Cink!

Cink-cink-cink-cink-cink!

Valil sa na mňa príval nových upozornení a oznamoval mi odkazy.

„*Máte... DVANÁSTĽ... nových... správ. Prvú správu poslali včera o štvrtej hodine šestnástich minútach...*“

Nieeeeeee...

V tom je ten problém, keď sa usilujete byť osobou, ktorá má vždy všetko pod kontrolou – osobou, na ktorú sa môžu ľudia spoľahnúť –, stanete sa veľmi spoľahlivou. Dokonca nenahraditeľnou. Ľudia sa na vás spoliehajú – to si aspoň hovorím. A vo veľmi vzácnych prípadoch, keď všetko nejde

celkom podľa programu, alebo keď sa opijete na zubárskej konferencii, ľudia si to všimnú. Keby som sa bola vydala za muža, ktorý vie, kde je vysávač, a vyzná sa v zásuvke s dózami, veľmi pochybujem, že by som dnes skoro ráno mala tri zameškané hovory z domu. Keby som v práci niekoho poverila zastupovaním, som si istá, že by som nemala deväť správ z ordinácie a všetko by vybavili kolegovia (hoci na nižšej úrovni). Ale takto som ich dostala ja. Všetky...

Stisla som červené tlačidlo a zložila som, nebola som schopná čeliť tomu prívalu. Zvyčajne mám jeden-dva dni na to, aby som sa uvoľnila od „rozprávania“, ktoré je očividne potrebné, keďže som profesionálka na poli zubárstva. Zvyčajne strávim aspoň dvadsaťštyri hodín v úplnom tichu a obnovujem poriadok v dome po pracovnom týždni – ignorujem manžela a konverzujem len s predpubertálnymi deťmi, ktoré mi odpovedajú jednoslabične. To znamená, že keď príde pondelok, nazbieram dosť energie, aby som začala ďalší týždeň komunikáciou s ľuďmi. Ale ešte bola len sobota. Včera som viac ako naplnila svoju kvótu „rozhovorov“ a nezostalo mi v nádrži nič, iba dusivá úzkosť. Skrátka a dobre nemôžem tomu čeliť.

Ak chcú, aby som dnes prišla do služby, môžu si trhnúť nohou, premýšľala som. Ak Marka znova bolí chrbát, je to jeho vec, ja to zaňho nezatiahnem. Dnes nie som v stave dýchať širaz na pacientov...

Ak je to dôležité, môžu mi poslať esemesku. Alebo mail. Alebo cinknúť. Čokoľvek, len nie hovor...

Skontrolovala som si maily a bleskovo som odpovedala na čo najviac správ v súvislosti s prácou, aby som si pripadala užitočnejšia a mala som pocit, že to mám pod kontrolou – a že vybavujem administratívne záležitosti v „mŕtvom čase“ ako mašina. No vyvolalo mi to len nepríjemné skrúcanie v žalúdku.